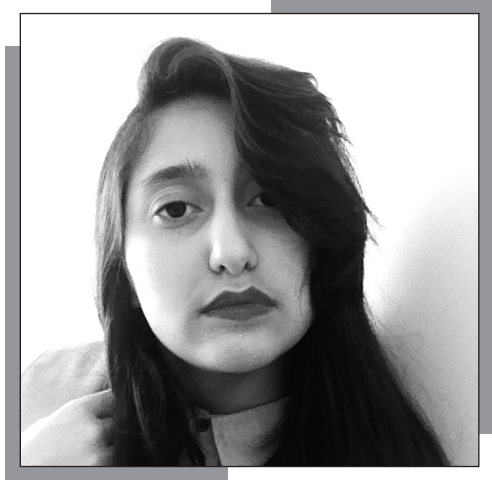

HÜMEYRA KEŞVELİOĞLU

Bağcılar Hızır Reis Kız Anadolu
İmam Hatip Lisesi

Ortaokullar Arası Öykü Yarışması
İstanbul İkincisi

KELEBEKLER DELİRİYOR

Durup çevreme bakıyorum. Hepsi beni izliyor. Gözlerinde, yine o düşmanca bakışlar.

Onlar, kanıma susamış birer canavar. Sonra korkuyorum. Geri geri yürüyorum.

Beni öldürecekler, hissediyorum.

Bana “deli” diyorlar. Asıl deli onlar. Farkında olmadan, sonbaharda dökülen bir yaprak olmuş dirayetleri. Savruluyorlar, bir fırtınada gibi. Çünkü onlar aç. Onlar kinci. İnsanlar birer kibir müsveddesi...

Bu düşüncelerle yoluma devam ediyorum. Nihayet psikiyatristimin ofisine geldiğimde, hâlâ yaşadığım için bir şükür nidası ile deri koltuğa rahatsızca oturuyorum. Yine o iğneleyici bakışlar. Bu insan denen varlıklar neden böyleydi? Ben de insan değil miydim? Doğru ya, onların gözünde sadece bir deliydim! İki hece ve dört harften oluşan, dudaklarından can yakıcı bir keskinlik ile birlikte dökülen bu yargılayıcı kelime, bir insanın hayatında sahte bir Tanrı'nın kader kararı gibi bir iz bırakıyordu. Ama bencillik akan karakterleri bunu neden umursasın ki?

“Bugün nasılsın bakalım?” diyor.

“Bugün beni öldürmek isteyen daha az insan vardı.” diyerek geçiştirici bir cevap veriyorum.

“Peki ben seni öldürmek istiyor muyum?” deyince sorduğu bu saçma soruya silktiğim omzumla yanıt veriyorum.

“Herkes birbirini öldürmek istiyor.”

“Sen kimi öldürmek istiyorsun?”

“Bir kelebeği. Bir günlük ömrü olan bir kelebeği...”

Kaşlarını çattı.

“Neden?”

“Her şeye inanıyor. Sisli bir havada kanat çırpmaya, önünü görmeye çalışıyor. Bu sisler bir zihin. Bu sisler, bir duygu fırtınası. Bu sisler, ölüm kokuyor. Kelebek, ölüme uçuyor.”

“Seni anlamıyorum.” diyor boş bakışlarıyla.

“Kim anlıyor ki beni? Her kalp bir kelebek değil midir? Her gün farklı şeylerle, farklı bir yaşamı tatmaz mı?”

“Kendini mi öldüreceksin?”

Bu sefer ben soruyorum sorumu merakla:

“Duyguları ölünce, insan da mı ölür?”

Zor da olsa mabedime gelmeyi başarıyorum. Toprak kokusu burnuma dolarken, bir hüznün kırıntısı dolaşiyor yüreğimde hayalet misali. Bulduğum mezarlıktaki çürük bedenleri kıskandıracak kadar usta bir sessizlik, ürpertici bir zarafet eşlik ediyor ona. Ama hayaletler gerçek değilse, o zaman ben de hüznü değilim. Belki de mutluydum. Ölüme duyduğum saygıdan ötürü dolaşıyordum içimde, sahte bir üzüntünün, ince düşünceli hayaleti. Çocuk mezarlarına doğru yürüyorum. Ansızın kulağımı ninniler dolduruyor. Hayır, gerçek değil.

Bu çocukların ruhu, hayaletle bir uyum yakalayarak bana oyun oynuyor. İçimdeki şeytan, dur durak bilmiyor. Hepsinin

üzerine diktiğim güller yavaş yavaş açıyor. Bu toprakta saklanan acılar, yaşayamamanın verdiği bir sızı var. Birkaç yetişkinin üzerine diktiğim güller var. Onların toprağında yalnızlık yatıyor. Güllerini suluyorum ama benim verdiğim suyla değil, onların bir zamanlar döktüğü gözyaşlarıyla filizleniyor hepsi.

Cemreleri içlerinde yetiştirdikleri umut taneleri... Bir gülü yaşatmak uğruna, heba edilmiş ömürleri.

İnsanlardan korkuyorum ama ölenlerinden değil. Çünkü onlar farklılar. Artık pişmanlıkla kavrulan yürekleri var. Beni öldürmek istemiyorlar. Bana duydukları bir kin de yok. Burada herkes kendi derdinde. Güneşin bile dışladığı, ışık almayan mezarlık, sanki onlar hiçbir şeyi hak etmiyormuş gibi tenhaliğin en güzel mevkiinde. Dışarıda yaşayanlardan daha çok ödüllendirilmeliler halbuki. Çünkü diğerleri hiç de sürpriz olmayan bir imtihanda kopya çekmeye çalışırken, buradakiler okunan sonuçları yüreğinde tartarak bir hesaba hazırlanıyor.

Babalarına gösterecekleri karneden korkar gibiler. Korkmalılar da. Çünkü bu işin sonunda sadece işitilecek bir azar yok. Sonsuzluğa meydan okuyan acılar var. Bu yüzden çalışın deniyor bize. Haylazlığımız tutuyor işte. Ödenecek bedeller var. Geçilecek uzun yollar...

Sonra da unutulacak anılar... Ne yazık ki hatırlaması acı olaylar...

Ben mezarlıktan çıkarken bir yağmur bastırıyor. Güller yine ıslanıyor. Bunlar da benim gözyaşlarım olsun diyorum. Yolladığım umutların cemresi düşünce gülüme, kelebek beliriyor sessiz ve sakince. Ona: “Musallat olma umutlarıma.” diyorum. Polen zannettiği aşk kırıntılarımı çalıyor. Ölüme uçan kelebek en güzel hislerimi de koparıyor benliğimden.

Öleceksin sen! Ne diye alıyorsun en tatlı acılarımı elimden!

Bir delinin en güzel zamanları gecedir. Deli olmayan bir delinin ise alacakaranlıktır.

Şehrin canlanış hâli, bir kelebeğin doğumu kadar zahmetli ve masumane oluyor. Denizin dalga sesleriyle kumlara uzanmış gökyüzünü izliyorken bulutlardan şekil çıkartmaya çalışıyorum.

Ortaya bir çiçek çıkıyor ve bu benim hoşuma gidiyor. Bu sefer bir çiçek bahçesini ziyaret etmek istiyorum. Bildiğim güzel bir parka gidiyorum. İçimdeki kelebek canlanıyor sanki.

Sisler yine beliriyor. Birden her şey allak bullak oluyor. Çiçeklerin kokusu, dumanlı bir şekilde burnuma kadar ulaşıyor. Çiçekler mi yanıyor? Bu sıcaklık içimdeki bir şeyleri eritmeye yetiyor. Kelebeğin varoluş nedenleri birer birer yok olursa ne olur? Ölüm de çalmaz mı kapıyı? Kozasını daha yeni parçalamıştı halbuki, umutlarının da parçalanacağını bilmeden. Bu kelebek benim! Kabulleniyorum. Ben yapıyorum kendime bunları. Zaman geçse de, geçmiyor yapılan hataların izleri. ‘İyilik yap denize at derler’ ya, ben hatalar yapıp denize atlıyorum.

Kelebekler yüzemez biliyorum. Belki de suçladığım insanlara çok benziyorum. Tıpkı onlar gibi davranıyorum. Kendimi soyutlamaya çalışsam da özüme işlemiş bunların hepsi.

Kabullenmek istemediğim gerçeklerim var. Düşünmenin bile sonsuz bir deliliğe ittiği şeyler var. Yaşanılan zor şeylerin bıraktığı izler, bir imza senin yüreğinde... Kendini tanımaya çalışırken kaybedersin bazen. Bunu sen bile başaramazken çevrendekilerin seni anlamasını beklersin. Ben deliysem, sen de bir delisin! Sen istesen de istemesen de bir çok ortak noktamız var gördüğün gibi.

Günlük terapime geç kalmamak için acele ederek yürüyorum duyguların havaya ürkekçe saçıldığı sokaklarda. Varır varmaz koltuğuma oturup psikiyatristime bakıyorum. Bana bir şey söyleyecek, çekiniyor.

“Seninle yaptığımız konuşmaları düşündüm uzun bir süre.» dedi. Ardından derin bir nefes aldı.

“Tedavini üstlendiğimde gerçekten de bir deli olduğumu düşünmüştüm. Ama görüyorum ki bu sadece üzerine yapıştirilmiş

bir etiketten ibaret. Sen deli değilsin. Biz deliyiz. Artık terapiye ihtiyacın yok.”

Bütün bunları artık deli olmadığımı düşünmeyi bıraktığım zaman duymak ayrı bir ironiydi. Artık ne fark ederdi ki? Ben de her insan kadar deliydim. Tek fark bunu belli etmek veya etmemekti. Evet, siz de delisiniz. Zihninizin sınırları yok olmuşsa kalbinizinki duruyor.

Ona güvenin. İçinizdeki kelebek yarın ölecek ve yeni bir tane doğacak. nemli olan yeni doğanı mutlu etmek. Bir gün kelebek doğmayacak. Ölen kelebeklerin hepsinin mezarları boşalacak. Hepsi sana yer açacak. Peki ruhun mu ne olacak? Onlarınkiyle birlikte arşa yükselecek. Evet, seni onlar taşıyacak. Tırtıl kozasını yırtmıştı, kelebek olmuştu. Senin ruhun bedeninden çıkınca kanatlanacak. Yanan iekler, başına ta olacak.

řimdi sana soruyorum: Deli misin?